

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera, soudce Tomáše Langáška a soudkyně Veroniky Juříčkové v právní věci žalobkyně: **RYANT IT, s.r.o.**, sídlem Stanislavova 1509/30, Znojmo, zastoupené Mgr. Adamem Biňovcem, advokátem, sídlem Bykoš 41, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 7. 2020, č. j. 1484/2020-160-SPR/3, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 6. 2022, č. j. 19 A 33/2020 - 32,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před městským soudem

[1] Rozhodnutím ze dne 30. 7. 2020 Magistrát hlavního města Prahy uznal žalobkyni vinnou z přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), kterého se dopustila tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem.

Skutek spočíval v tom, že nezjištěný řidič se neřídil dopravním značením a překročil v označeném úseku nejvýše dovolenou rychlost o 23 km/h (po zohlednění možné odchylky měřicího zařízení), čímž porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích [dle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu]. Žalobkyni byla podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu ve spojení s § 125c odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 2 500 Kč.

[2] Odvolání žalobkyně žalovaný zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Žalobu proti rozhodnutí o odvolání městský soud zamítl.

[3] Městský soud s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu uvedl, že provozovatele vozidla lze činit odpovědným za to, že svěřil řízení jinému a nezajistil, aby byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, a to například i v situacích, kdy provozovatel sice označí osobu řidiče, ta však odepře podání vysvětlení či označí dalšího řidiče, a dochází tak k řetězení označených osob; podmínka učinění nezbytných kroků pro zjištění pachatele přestupku je v takových případech naplněna.

[4] Městský soud zdůraznil, že žalobkyně k výzvě uvedla pouze totožnost údajného řidiče, ale netvrdila okolnosti skutečného řidiče prokazující. Zároveň zdůraznil, že osoba označená provozovatelem vozidla nepotvrdila, že vozidlo řídila v rozhodném čase a na tvrzeném místě.

[5] K námitce, že žalobkyni bylo upřeno právo účastnit se jednání a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, městský soud s odkazem na judikaturu Nejvyššího soudu a Ústavního soudu zdůraznil, že protokol o ústním jednání je veřejnou listinou, přičemž veřejným listinám svědčí presumpce správnosti. V projednávaném případě protokol zachycuje skutečnost, že v době zahájení jednání se k jednání za žalobkyni nikdo nedostavil. Odůvodnění žalovaného, proč navrhované důkazy (parkovací lístek, videozáznam z telefonu a návštěvní knihu z vratnice správního orgánu I. stupně) neprovedl, městský soud aproboval; žalobkyně sice důkazy označila, ale ty, které měla ve své dispozici, nepředložila a důkaz, který mohl mít v dispozici prvostupňový správní orgán, nenavrhla k vyžádání.

[6] Městský soud doplnil dokazování parkovacím lístkem a videozáznamem z telefonu, na němž je zachyceno, jak dne 20. 11. 2019 v 10:13 - 10:14 hodin někdo stiskl kliku na dveřích č. 2.072. Tvrzení žalobkyně, že se jednatel dostavil ke správnímu orgánu v době zahájení řízení, však soud za prokázané neměl.

[7] Městský soud shledal postup žalobkyně jako účelový. Soud akcentoval, že žalobkyně sice tvrdila, že její jednatel se na jednání dostavil, několikrát klepal na dveře, ale nikdo neotevřel, situaci však na místě nijak neřešila ani následně správní orgán I. stupně nekontaktovala a pasivně vyčkávala na vydání rozhodnutí. Důkazy žalobkyně v řízení před správním orgánem I. stupně neoznačila, v odvolacím řízení sice označila, ale bez zjevného důvodu nepředložila, důkazy tedy byly dle soudu navrhovány s cílem protahovat správní řízení. V této souvislosti městský soud odkázal na judikaturu, podle níž sice v přestupkovém řízení spočívá důkazní břemeno na správním orgánu, avšak pokud obviněný z přestupku některý z důkazů zpochybňuje, je na něm, aby svá tvrzení prokázal.

pokračování

[8] Dále městský soud připomněl, že právo vyjádřit se k podkladům a navrhnout důkazní prostředky měla žalobkyně i v řízení o odvolání.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[9] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížnost dle § 102 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[10] Stěžovatelka namítla nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu.

[11] Stěžovatelka rovněž namítla, že bylo porušeno její právo na zákonného soudce, věc byla přidělena samosoudci JUDr. Tomáši Loudovi, jednání však bylo vedeno JUDr. Lenkou Loudovou. O změně soudce stěžovatelka nebyla vyrozuměna, byla jí tak odňata možnost namítat podjatost soudce.

[12] Městský soud podle stěžovatelky nesprávně posoudil otázku, zda správní orgán I. stupně zahájil správní řízení proti stěžovateli v souladu se zákonem. Odkazy městského soudu na judikaturu nejsou přiléhavé. Řidič označený stěžovatelkou připustil, že vozidlo stěžovatelky řídil, řízení vozidla nepopřel. Stěžovatelka též namítla, že správní orgán I. stupně postupoval ne hospodárně, když osobu označenou stěžovatelkou jako řidiče nejprve vyzval k podání vysvětlení písemnou formou a následně ji předvolal k podání ústního vysvětlení. Závěr soudu je dle stěžovatelky v rozporu se zákonem a ustálenou správní a soudní interpretací. Rozhodnutí je překvapivé, v rozporu s legitimním očekáváním stěžovatelky.

[13] Dále stěžovatelka namítla, že jí bylo upřeno právo seznámit se s obsahem spisu před vydáním rozhodnutí a právo být slyšena v souvislosti s neuskutečněným ústním jednáním. Stěžovatelka namítla, že jí není známo, na základě jakého právního předpisu dospěl městský soud k závěru, že bylo její povinností (resp. jejího zástupce) pokusit se situaci na místě řešit dotazem. Stěžovatelka uvedla, že bylo jejím právem místo neuskutečněného jednání opustit bez dalšího, realizaci tohoto práva nelze stěžovatelce přičítat k tíži. Bylo povinností správního orgánu I. stupně po nekonání nařízeného ústního jednání nařídít náhradní termín ústního jednání nebo alespoň umožnit stěžovateli seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Úvahy soudu o tom, co měla stěžovatelka udělat, jsou liché. Jednání se nekonalo v určeném čase a v určeném místě z důvodů na straně správního orgánu. Vyjádřené pochybnosti soudu o tom, jakým způsobem jednatel stěžovatelky klepal na dveře nebo bral za kliku, označila stěžovatelka za absurdní. Totéž platí ohledně začátku nahrávání; stěžovatelka zdůraznila, že její zástupce neměl v okamžiku, kdy se na místo dostavil, důvod předpokládat, že jednání neproběhne, zpoždění bývají běžná. Jako důkaz mohou být použity veškeré prostředky, podmiňování použití důkazních prostředků soudem vytvořenými ad hoc „kvazipřavidly“ je v rozporu s právními předpisy. Stěžovatelka v odvolání označila tři důkazy. Povinností účastníka je pouze označit důkazy, nikoli důkazy navrhnout, jak požaduje soud. Požadavek soudu na použití konkrétní formule je v hrubém rozporu s právními předpisy. Soud pochybení žalovaného přičetl k tíži stěžovatelky. Samotné tvrzení bezúhonného občana, jakým je jednatel stěžovatelky, je dostatečným důvodem pro pochybnosti o správnosti obsahu úřední listiny. Bylo na místě pravdivost listiny verifikovat. Stěžovatelka považuje za prokázané, že nařízené ústní jednání se nekonalo.

[14] Stěžovatelka též namítla, že z protokolu o ústním jednání nevyplývá, zda se jednání uskutečnilo v kanceláři, do níž byla stěžovatelka předvolána. Nelze tedy posoudit, zda v předvolání nebyla chyba v psaní a zda jednání mělo probíhat v daném místě a čase.

[15] Stěžovatelka popsala několik dalších případů, kdy správní orgány neumožnily účastníkům uplatnit jejich práva; popsané případy označila za obdobné.

[16] Stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[17] Žalovaný se ve vyjádření ztotožnil s rozsudkem městského soudu.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[18] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[19] Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

[20] K námitce porušení práva na zákonného soudce Nejvyšší správní soud dal stěžovatelce za pravdu potud, že výslovně byla přípisem městského soudu ze dne 18. 11. 2020 poučena o tom, že její věc byla podle rozvrhu práce přidělena k projednání a rozhodnutí specializovanému samosoudci JUDr. Tomáši Loudovi, věc však projednala a napadeným rozsudkem rozhodla samosoudkyně JUDr. Lenka Loudová.

[21] Ve věci stěžovatelky měl v souladu s § 31 odst. 2 s. ř. s. rozhodnout specializovaný samosoudce. Z rozvrhů práce Městského soudu v Praze pro rozhodné roky vyplývá, že věc stěžovatelky, v níž byla žaloba soudu doručena dne 29. 9. 2020, dle rozvrhu práce napadla do soudního oddělení 19 úseku správního soudnictví. Podle rozvrhu práce Městského soudu v Praze pro rok 2020 s účinností od 19. 9. 2020 totiž *věci, v nichž je rozhodováno samosoudci, se přidělují do oddělení 1 A, 1 Ad, 1 Az, 2 A, 2 Ad, 2 Az, 4 A, 4 Ad, 4 Az, 13 A, 13 Ad, 13 Az, 16 A, 16 Ad, 16 Az, 19 A, 19 Ad, 19 Az a 3 Na* (ustanovení 6. Úsek správního soudnictví, bod II., 2). Ze změny č. 12 rozvrhu práce Městského soudu v Praze pro rok 2021 vyplývá, že od 1. 5. 2021 byla do soudního oddělení 19 úseku správního soudnictví Městského soudu v Praze namísto jediného soudce JUDr. Tomáše Loudy zařazena JUDr. Lenka Loudová, přičemž tato změna byla odůvodněna skončením stáže JUDr. Loudy u Městského soudu v Praze (Úsek správního soudnictví, bod 2). Ze změny rozvrhu práce tedy vyplývá nejen legitimní důvod „odnětí věci“ soudci JUDr. Loudovi, ale bez důvodných pochybností i skutečnost, že soudkyně JUDr. Loudová převzala všechny neskončené věci přidělené dříve do oddělení 19. Do oddělení 19 byla JUDr. Lenka Loudová jako jediný soudce zařazena i rozvrhem práce pro rok 2022, kdy byl vydán napadený rozsudek.

[22] O možnosti změny rozvrhu práce sice stěžovatelka nebyla soudem výslovně poučena, možnost změny rozvrhu práce nicméně výslovně stanovuje zákon (§ 41 odst. 2 zákona č. 6/2002 Sb., o sodech a soudcích). Stěžovatelčina věc byla projednána

pokračování

a rozhodnuta soudkyní, které byla řádně přidělena rozvrhem práce po odchodu původního soudce. Právo na zákonného soudce tak nebylo porušeno.

[23] V souvislosti s námitkou porušení práva na zákonného soudce stěžovatelka též namítla, že byla zbavena práva uplatnit námitku podjatosti soudce. Zprv platí, že rozvrh práce včetně jeho změn je veřejně přístupný (§ 41 odst. 6 zákona o soudech a soudcích). Zadruhé ze spisu městského soudu vyplývá, že již v řízení před městským soudem před vydáním rozhodnutí ve věci byla stěžovatelka fakticky seznámena se skutečností, že její věc je projednávána jiným samosoudcem, než jaký byl uveden v poučení ze dne 18. 11. 2020. Samosoudkyně JUDr. Lenka Loudová stěžovatelku totiž předvolala k ústnímu jednání (předvolání ze dne 23. 5. 2022, č. l. 28) a dne 16. 6. 2022 vedla ústní jednání, jehož se účastnil jednatel stěžovatelky a zmocněný zástupce stěžovatelky. Námitku podjatosti samosoudkyně JUDr. Loudové však stěžovatelka v řízení před městským soudem nevznesla.

[24] Ani v kasační stížnosti stěžovatelka netvrdí, že u samosoudkyně JUDr. Lenky Loudové byla pochybnost o nepodjatosti, resp. neuvádí, co by byla bývala namítala, kdyby byla výslovně poučena, že její věc bude na základě změny rozvrhu práce projednána a rozhodnuta samosoudkyní JUDr. Loudovou. Právo vznést námitku podjatosti podle § 8 odst. 5 s. ř. s. není samoučelné, nýbrž je jedním z procesních mechanismů vedoucích k záruce, že věc nebude projednávat a rozhodovat soudce, u nějž existuje pochybnost o nepodjatosti. Námitce, že stěžovatelka byla zbavena práva vznést námitku podjatosti, Nejvyšší správní soud nepřisvědčil.

[25] Nejvyšší správní soud neshledal ani tvrzenou nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu. Z judikatury vyplývá, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí musí být vykládána ve smyslu vady způsobující nemožnost určité rozhodnutí přezkoumat (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS). Městský soud v souhrnu vypořádal všechny žalobní námitky a z odůvodnění rozsudku je rovněž seznatelné, na základě jakých úvah ke svým závěrům dospěl.

[26] Nejvyšší správní soud tedy přistoupil k věcnému přezkumu.

[27] Stěžovatelka především namítala, že nebyly splněny podmínky pro projednání přestupku provozovatele vozidla, neboť označila řidiče vozidla a stěžovatelkou označený řidič řízení vozidla připustil.

[28] Podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu platí, že *obecní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.* (Městský soud nesprávně odkázal na § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, jde však zjevně pouze o vadu v psaní.)

[29] Městský soud shrnul, že označený řidič pouze neurčitě uvedl, že je pravděpodobné, že vozidlo řídil, neví však, zda i v místě označeném správním orgánem, a jednání si není vědom. Zároveň stěžovatelka netvrdila ani nedoložila žádné další okolnosti spojené s řízením vozidla sdělenou osobou. Aproboval proto závěr, že správní orgán nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.

[30] S tímto závěrem Nejvyšší správní soud souhlasí. V kontextu skutkových okolností projednávané věci považuje Nejvyšší správní soud za přílehlavé odkazy na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, a ze dne 28. 2. 2020, č. j. 2 As 97/2019-37, o něž městský soud opřel svůj závěr. Z městským soudem citované pasáže rozsudku č. j. 8 As 110/2015-46 jasně vyplývá, že označení řidiče provozovatelem vozidla nemusí za všech okolností bez dalšího vytvořit překážku pro projednání přestupku provozovatele vozidla, jak naznačuje stěžovatelka. Uvedený výklad potvrzuje též rozsudek č. j. 2 As 97/2019-37, v němž Nejvyšší správní soud zdůraznil, že je na provozovateli vozidla, aby správnímu orgánu blíže doložil své tvrzení, že vozidlo v inkriminovaném čase řídil sdělený řidič a nejde jen o taktiku, jak se vyhnout odpovědnosti.

[31] Nejvyšší správní soud se shoduje s náhledem městského soudu, že přílehlavá na nyní projednávaný případ naopak není judikatura, jíž se dovolávala stěžovatelka a která vyznívá v tom smyslu, že správní orgány mají vyvinout úsilí při zjišťování skutečného řidiče (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2020, č. j. 9 As 311/2018-27, a ze dne 13. 1. 2020, č. j. 9 As 260/2018-21). V těchto případech totiž právě šlo o situace, kdy provozovatel vozidla správnímu orgánu nejen sdělil totožnost řidiče, ale své sdělení, kdo vozidlo skutečně řídil, správnímu orgánu též dokládal. To však stěžovatelka v nyní projednávaném případě neučinila, stěžovatelka pouze bez jakýchkoli „doprovodných“ informací či vysvětlení označila řidiče a poskytla správnímu orgánu jeho identifikační údaje.

[32] Vzhledem k tomu, že stěžovatelkou tvrzený řidič se ve svém vysvětlení vyjádřil nejednoznačně, když uvedl, že vozidlo pravděpodobně řídil, ale neví, zda v inkriminovaném místě, a jednání si není vědom, Nejvyšší správní soud shledal v souladu se zákonem a relevantní judikaturou závěr, že nebyly zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě ve smyslu § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu. Námitka, že nebyly splněny podmínky pro projednání přestupku provozovatele vozidla, není důvodná.

[33] Důvodná není ani námitka porušení práva seznámit se s obsahem spisu před vydáním rozhodnutí a práva být slyšen v souvislosti s neuskutečněným ústním jednáním. Judikatura Nejvyššího správního soudu potvrzuje tezi městského soudu, že protokol o ústním jednání je veřejnou listinou (srov. např. rozsudek ze dne 29. 3. 2017, č. j. 7 As 146/2016-29). Účastník řízení není zbaven obrany proti veřejné listině, musí ovšem tvrdit, že její obsah není správný, a nese důkazní břemeno ve vztahu k tomuto tvrzení (s odkazem na usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 7. 2002, sp. zn. IV. ÚS 682/2000, a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 13. 3. 2014, sp. zn. 21 Cdo 2737/2012, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2017, č. j. 7 As 146/2016-29). Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35, vyplývá, že nelze přistoupit na takový výklad § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, podle nějž jakékoli tvrzení účastníka řízení musí dokazovat správní orgán a účastník řízení jím tvrzené nezákonnosti prokazovat nemusí. Na uvedený rozsudek navázal mj. městským soudem citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013-37. Argumentace stěžovatelky, že samotné tvrzení bezúhonného občana je způsobilé zpochybnit pravdivost protokolu nemá oporu v zákoně ani judikatuře.

[34] Stěžovatelka dále rozporuje úvahu městského soudu o účelovosti vyčkávací taktiky stěžovatelky. Tuto úvahu však městský soud učinil pouze v souvislosti s posouzením věrohodnosti tvrzení, že jednání, k němuž byla stěžovatelka správním

pokračování

orgánem předvolána, se z neznámých důvodů na straně správního orgánu nekonalo, a v souvislosti s hodnocením před soudem provedených důkazů, jež měly vyvrátit pravdivost obsahu protokolu. Nejvyšší správní soud se shoduje s hodnocením městského soudu, že provedené důkazy přímo ani ve svém souhrnu nevyvrátily pravdivost zaprotokolovaného údaje, že se stěžovatelka k jednání nedostavila. Úvaha o účelovosti vyčkávací taktiky je zcela v souladu se zásadou nutnosti střežit si svá práva (*vigilantibus iura scripta sunt*), kterou judikatura Nejvyššího správního soudu konstantně zdůrazňuje (srov. v obdobné souvislosti např. rozsudek ze dne 20. 7. 2017, č. j. 9 As 328/2016-47). Městský soud opodstatněně vycházel ze skutečnosti, že se stěžovatelka k jednání nedostavila. Nejvyšší správní soud proto nepřisvědčil ani námitce, že měl správní orgán I. stupně nařídit náhradní termín jednání.

[35] Skutečnost, že stěžovatelka možnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí nevyužila, je třeba odlišit od situace, kdy správní orgán účastníkovi možnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí neposkytl nebo o ní účastníka nepoučil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2020, č. j. 1 As 427/2018-29). Jak též správně uvedl městský soud, správní řízení je jednotné od zahájení po skončení pravomocným rozhodnutím, přičemž judikatura potvrzuje výklad, že případné nedostatky na právu seznámit se s podklady pro rozhodnutí správního orgánu I. stupně a právu vyjádřit se k nim či navrhnout důkazy je možné zhojit v řízení před odvolacím orgánem (srov. např. městským soudem citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 As 24/2013-28). Nejvyšší správní soud souhlasí se závěrem městského soudu, že měla-li stěžovatelka za to, že v řízení před správním orgánem I. stupně byla zkrácena na svém právu vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí či právu navrhnout důkazní prostředky, mohla tato práva uplatnit v odvolacím řízení.

[36] Tato argumentace odpovídá i na námitky stěžovatelky, že protokol o jednání neobsahuje údaj o místnosti, v němž se jednání mělo konat, a je možné, že došlo k chybě v psaní, a námitku, že jednání mělo být zpřístupněno po celou dobu svého průběhu, nikoli pouze v okamžik zahájení. Měla-li stěžovatelka reálný zájem o účast na jednání, seznámení se s podklady pro rozhodnutí a vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí, mohla situaci řešit buď bezprostředně v den, kdy se ke správnímu orgánu I. stupně dle svého tvrzení v souladu s předvoláním dostavil stěžovatelčin jednatel, či následně. Především měla tuto příležitost v odvolacím řízení.

IV. Závěr a náklady řízení

[37] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[38] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka ve věci neměla úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. srpna 2023

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu